

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: C. U., právně zastoupen Martinem Vlkem, daňovým poradcem, se sídlem Ostrava, Poštovní 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7. 7. 2011, č.j. 8053/11-1400-705264,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 7. 7. 2011, č.j. 8053/11-1400-705264, **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc **se v r a c í** žalovanému zpět k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 7.800,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce Martina Vlka, daňového poradce, se sídlem Ostrava, Poštovní 2.

O d ů v o d n ě n í :

I.**Vymezení věci:**

Dne 30.4.2010 byla uzavřena darovací smlouva o bezúplatném převodu vlastnictví mezi H. V. jako dárkyní a žalobcem jako obdarovaným. Předmětem darovací smlouvy byl bezúplatný převod id. ½ nemovitostí zapsaných na LV č. 9239 pro obec Brno k.ú. Lesná – bytová jednotka a spoluvlastnický podíl k pozemkům. Vklad do katastru nemovitostí byl povolen Katastrálním úřadem pro Jihomoravský kraj, Katastrální pracoviště Brno-město rozhodnutím č.j. V-8221/2010-702, s právními účinky vkladu ke dni 5.5.2010. Vklad práva byl zapsán do katastru nemovitostí dne 19.5.2010.

Dne 9.6.2010 podal žalobce daňové přiznání k dani darovací. Pro účely výpočtu daně darovací byl žalobce jako poplatník v pozici obdarovaného zařazen do III. skupiny a z daňového základu 1 586 200 Kč mu byla platebním výměrem správce daně ze dne 25.10.2010, č.j. 206786/10/2909 vyměřena daň darovací ve výši 122 758 Kč. Proti platebnímu výměru podal žalobce dne 6.12.2010 odvolání, ve kterém nesouhlasil se zařazením do III. skupiny, ale byl toho názoru, že patří do II. skupiny osob podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“), neboť byl osobou, která s dárce žila po dobu jednoho roku před převodem ve společné domácnosti a vzájemně z tohoto důvodu pečovala o společnou domácnost. Odvolání žalobce bylo následně rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 7.7.2011, č.j. 8053/11-1400705264 zamítnuto. Žalobce se žalobou ze dne 13.9.2011 domáhá zrušení tohoto rozhodnutí žalovaného. O odvolání žalobce sice rozhodovalo Finanční ředitelství v Brně, které však bylo s účinností od 1. 1. 2013 zrušeno zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby odvolacího orgánu přitom přešla na Odvolací finanční ředitelství, které je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem).

II.**Obsah žaloby:**

Podle žalobce je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť správce daně při vyměření darovací daně nesprávně posoudil vztah žalobce k dárce ve smyslu § 11 zákona č. 357/1992 Sb., neboť dárce zařadil ve vztahu k žalobci do III. skupiny. Podle názoru žalobce však měl být žalobce zařazen do II. skupiny, neboť byl osobou, která s dárce žila nejméně po dobu jednoho roku před převodem ve společné domácnosti a pečovala o společnou domácnost.

V daňovém přiznání k dani darovací na řádku 60 žalobce uvedl, že dárce je ve vztahu k žalobci v poměru „přítecký“. Žalobce měl za to, že takto dostatečně vymezil, že se nejedná o vztah mezi ostatními fyzickými osobami ve smyslu § 14 zákona č. 357/1992 Sb. Žalobce na základě podnětu správce daně předložil prohlášení pana R. U. a paní Z. P., kde tito svědci potvrdili, že žalobce spolu s dárkyní a dcerou žili jako sousedé od února 2008 do prosince 2009. V řízení před žalovaným bylo řízení doplněno o žalobcem požadované výpovědi svědků, jejichž výsledkem mělo být zjištění, zda byly splněny podmínky zařazení žalobce do II. skupiny. Z výpovědi paní P. vyplynulo, že žalobce žil s dárkyní ve společné domácnosti asi od roku 2008 do půli května 2010. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného,

že důkazní prostředek byl zcela nevěrohodný pro neurčité vymezení počátku doby. Dále pak z výsledku svědka pana M. P. vyplynulo, že žalobce s dárce bydlel ve společné domácnosti přibližně od roku 2004 do dubna roku 2010. Žalobce je toho názoru, že i když ze svědeckých výpovědí vyplývají určité rozdíly, nevylučují tvrzení žalobce. Žalobce dále sdělil, že jej k dárce pojí rodičovství ke společnému dítěti. Žalobce navrhl k prokázání svých tvrzení provést výpovědi svědků.

Pro posouzení, zda lze žalobce zařadit do II. nebo III. skupiny, není důležité, od kdy žalobce a dárce bydleli ve společné domácnosti, ale zda vůbec a jak dlouho a do kdy před převodem. Z ust. § 11 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. nelze dovodit, že spolu tyto osoby musejí žít po dobu jednoho roku „bezprostředně před převodem“. Z citovaného ustanovení vyplývají dvě podmínky, a to podmínka žití nejméně po dobu jednoho roku před převodem a péče o společnou domácnost z důvodu společného soužití. Žalobce splňoval podmínku zařazení do II. skupiny.

Dále žalobce napadl procesní postup žalovaného, neboť tento v rozporu s ust. § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) neseznámil žalobce před vydáním rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a neumožnil žalobci, aby se k těmto skutečnostem vyjádřil, před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný neprovedl žalobcem navržený výslech osmi svědků, ale pouze dvou a jiné bez dalšího odmítnul. Žalovaný se tím dopustil zákonem zapovězenou selekce důkazních prostředků. Ze spisu žalovaného dále není patrné, které důkazní prostředky byly osvědčeny jako důkazy.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce stran posouzení vztahu žalobce k dárce odkázal na § 6 odst. 1, § 5, § 11 a § 19 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. Dále uvedl, že pro správné vyměření daně darovací je třeba vyjít z úpravy pojmu domácnost, jak je uveden v § 115 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ze kterého vyplývá, že se musí jednat o spotřební společenství vyznačující se svojí trvalostí. Aby byl bezúplatný převod majetku osvobozen od daně darovací podle § 19 zákona č. 357/1992 Sb. musí tyto fyzické osoby v souladu s § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. žít ve společné domácnosti jako by byly členy rodiny, a toto soužití musí trvat minimálně po dobu jednoho roku před převodem. Z logického výkladu vyplývá, že soužití musí trvat minimálně jeden rok bezprostředně před převodem. Rozhodným dnem pro posouzení splnění délky soužití je 5.5.2010, kdy došlo ke vkladu vlastnického práva k id. ½ nemovitostí zapsaných na LV č. 9239 v k.ú. Lesná, které žalobce nabyl na základě darovací smlouvy ze dne 30.4.2010, tedy doba jednoho roku musí být doba bezprostředně předcházející tomuto datu. Z předložených čestných prohlášení a následných svědeckých výpovědí vyplynulo, že podmínka spolužití po dobu jednoho roku bezprostředně před převodem nebyla splněna, neboť nebylo prokázáno přesné vymezení času soužití. Žalobce neprokázal všechny skutečnosti podle § 92 odst. 3 daňového řádu, nepředložil důkaz o soužití dárce a obdarovaného ve společné domácnosti po dobu nejméně jednoho roku před převodem. Provedené svědecké výpovědi osob v příbuzenském poměru k žalobci objektivně neprokazují tuto skutečnost zejména z důvodu, že se výpovědi ohledně délky soužití a

ukončení soužití neshodují a jsou nekonkrétní. Vzhledem k tomu, že tyto výpovědi byly poskytnuty až v dovolacím řízení, je možné je považovat za účelové. Podle žalovaného bylo v řízení postupováno v souladu se zákonem. Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Stěžejním žalobním bodem a současně hlavním předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným byla námitka žalobce týkající se nesprávného posouzení vztahu žalobce k dárci ve smyslu § 11 zákona č. 357/1992 Sb. Žalobce byl toho názoru, že správce daně a následně i žalovaný nesprávně zařadili dárce ve vztahu k žalobci do III. skupiny, do které patří ostatní fyzické osoby a právnické osoby. Naopak žalobce je toho názoru, že dárce patří mezi osoby II. skupiny podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., neboť žalobce je osobou, která s dárce žila po dobu jednoho roku před převodem ve společné domácnosti, a vzájemně z tohoto důvodu společně pečovali o společnou domácnost.

Při posouzení důvodnosti žalobcem uplatněné námítky soud zohlednil následující ustanovení zákona č. 357/1992 Sb.

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 357/1992 Sb. je předmětem daně darovací bezúplatné nabytí majetku na základě právního úkonu nebo v souvislosti s právním úkonem. Majetkem pro účely daně darovací jsou nemovitosti, movitý majetek a jiný majetkový prospěch. Bylo-li současně s převodem nemovitosti též bezúplatně zřízeno právo odpovídající věcnému břemeni nebo právo, jehož obsahem je opětující se plnění obdobné věcnému břemeni, je takto zřízené právo předmětem daně darovací.

Podle § 5 zákona č. 357/1992 Sb. poplatníkem daně darovací je nabyvatel; při bezúplatném poskytnutí majetku fyzickou osobou, která má trvalý pobyt v tuzemsku, nebo právnickou osobou, která má sídlo v tuzemsku, fyzické osobě, která nemá trvalý pobyt v tuzemsku, nebo právnické osobě která nemá sídlo v tuzemsku, je poplatníkem daně darovací vždy dárce. Není-li dárce poplatníkem, je ručitelem.

Podle § 11 zákona č. 357/1992 Sb. pro účely výpočtu daně dědické, darovací a daně z převodu nemovitostí jsou osoby zařazeny do tří skupin vyjadřujících vztah poplatníka k zůstaviteli, dárci nebo nabyvateli. Příbuzenským vztahům jsou na roveň postaveny vztahy založené osvojením.

Podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. do II. skupiny patří manželé dětí (zeťové a snachy), děti manžela, rodiče manžela, manželé rodičů a osoby, které s nabyvatelem, dárce nebo zůstavitelem žily nejméně po dobu jednoho roku před převodem nebo smrtí zůstavitele ve společné domácnosti a které z tohoto důvodu pečovaly o společnou

domácnost nebo byly odkázány výživou na nabyvatele, dárce nebo zůstavitele. Podle § 11 odst. 4 tohoto zákona do III. skupiny patří ostatní fyzické osoby.

Podle § 19 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. je od daně darovací osvobozeno bezúplatné nabytí majetku, pokud k němu dochází mezi osobami zařazenými v I. a II. skupině.

Předmětem sporu mezi žalobcem a žalovaným není posouzení, zda byl žalobce spolužijící osobou, ale předmětem sporu je splnění časového zákonného testu společného žití. Zákon č. 357/1992 Sb. v § 11 odst. 3 písm. b) zákona do druhé skupiny zařazuje i osoby, které s dárce po dobu nejméně jednoho roku před převodem žili ve společné domácnosti a které z tohoto důvodu pečovaly o společnou domácnost spolu s dárce.

S názorem žalobce, že dobu jednoho roku spolužití osob ve společné domácnosti nelze považovat za dobu bezprostředně předcházející převodu, nelze souhlasit. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v případě, že by zákonodárce časové vymezení společného soužití vázal na dobu bezprostředně předcházející převodu, vtělil by slovo „bezprostředně“ do textu zákona jako je tomu např. v § 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Sama dikce zákona č. 357/1992 Sb. slovo „bezprostředně“ neobsahuje, nicméně při výkladu tohoto ustanovení soud přihlédl k následujícímu.

V § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. je obsažen pojem společná domácnost, který je následně specifikován délkou spolužití osob ve společné domácnosti. Při výkladu pojmu domácnost bylo třeba subsidiárně vycházet z § 115 občanského zákoníku, kde je tento pojem vymezen nejen pro soukromoprávní vztahy, ale i pro účely veřejného práva, neboť občanský zákoník je předpisem obecným, který je subsidiárně použitelný pro výklad pojmů v případě, že zvláštní právní předpis nestanoví jinak.

Podle § 115 občanského zákoníku domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby. Z četné judikatury civilních soudů vyplývá, že pojem společné domácnosti v sobě nese podmínku spotřebního společenství spolužijících osob (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2008, sp. zn. [26 Cdo 527/2007](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2002, sp. zn. [21 Cdo 436/2001](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 2001, sp. zn. [26 Cdo 1740/2000](#)). O naplnění této podmínky společné domácnosti však v souzeném případě nenastaly pochybnosti.

V rozdělení osob do skupin a vymezení pojmu domácnost lze tedy nalézt prvky soukromoprávní úpravy. Časový aspekt žití osob ve společné domácnosti shodného znění tak, jak je vymezen v § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., je obsažen i v § 474 občanského zákoníku stanovujícím podmínky dědění osob žijících se zůstavitelem ve společné domácnosti. Dikce tohoto ustanovení zní: „...ti, kteří žili se zůstavitelem nejméně po dobu jednoho roku před jeho smrtí ve společné domácnosti a kteří z tohoto důvodu pečovali o společnou domácnost nebo byli odkázáni výživou na zůstavitele“. I v textu tohoto ustanovení není výslovně uvedeno, že se doba jednoho roku počítá jako doba bezprostředně předcházející úmrtí zůstavitele, nicméně judikatura v tomto směru určila, že i při absenci slova

bezprostředně, je třeba dobu jednoho roku vázat na období bezprostředně předcházející úmrtí zůstavitele.

Dále soud zohlednil i smysl zákona č. 357/1992 Sb. Tento zákon č. 357/1992 Sb. stanovuje výhodnější postavení pro osoby, jež měly blízký vztah k dárci. Vychází přitom ze skutečnosti, že právě blízký vztah k dárci je důvodem pro osvobození osob zařazených do I. a II. skupiny od daně darovací. S ohledem na tuto skutečnost bylo třeba vykládat časovou podmínkou soužití osob ve společné domácnosti. Zákonodárce tyto osoby osvobodil od daně z důvodu velmi úzkého vztahu s dárcem. Bylo by proti smyslu zákona, aby byla doba jednoho roku posuzována nikoli jako doba bezprostředně předcházející převodu, ale jako doba jednoho roku kdykoli v průběhu let před převodem nemovitosti, neboť úzký vztah mezi dárcem a obdarovaným by tak již nemusel v době převodu trvat.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v daňovém přiznání podaném dne 9.6.2010 uvedl, že dárkyně byla jeho přítelkyní. Na podnět správce daně žalobce předložil prohlášení R. U. a Z. P., ve kterém obě osoby shodně potvrdily, že žalobce s dárkyní a dcerou žili ve společné domácnosti na ulici D., B. v období od 2/2008 až 12/2009 do jejich rozchodu. Sám žalobce v rámci daňového řízení tvrdil, že patří do II. skupiny osob ve smyslu ust. § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., jakožto osoba, která s dárkyní žila nejméně po dobu 1 roku před převodem ve společné domácnosti a pečovala o společnou domácnost. Pokud pak jde o údaj o počátku a konci vedení společné domácnosti, správce daně, ani žalovaný takového tvrzení od žalobce nepožadovali.

K prokázání splnění podmínek pro zařazení mezi osoby do II. skupiny ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona žalobce v rámci odvolacího řízení navrhl vyslechnout celkem 8 svědků, a to R. U., Z. U. (dříve P.), L. U., V. U., H. V., Z. K., K. L. a Ing. M. P. V rámci odvolacího řízení byly provedeny výsledky 2 svědků, a to L. U. a Ing. M. P., přičemž uvedená svědkyně vypověděla, že žalobce a dárkyně bydleli ve společné domácnosti „asi od roku 2005 po půli května 2010“ a Ing. M. P. vypověděl ohledně vedení společné domácnosti žalobce a dárkyně: „nevím přesně, přibližně od roku 2004, dozvěděl jsem se na podzim, že spolu mají nějaký problém, ale vzpomínám si, že na velikonoce loňského roku ještě bydleli spolu“. Žalovaný vyšel z prohlášení R. U. a Z. U. (dříve P.), kterému uvěřil, zatímco výpovědi citovaných svědků hodnotil jako lišící se ve vymezení času, po který bydleli žalobce a dárkyně ve společné domácnosti a navíc výpověď svědkyně „H. U.“ (pozn. soudu: správně L. U.) hodnotil jako nedostatečně věrohodnou, neboť údaj o datu „do půli května 2010“ byl uvozen slovem „asi“. Žalovaný pak uvedl, že posoudil výpovědi svědků a prohlášení dodané poplatníkem.

Judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví dovodila, že sice správce daně není povinen provádět veškeré daňovým subjektem navržené důkazy, nicméně pokud některé důkazy neprovede, musí jít o takový důkaz, jehož prostřednictvím nepochybně nemohou být rozhodné skutečnosti prokázány. Správní orgán nemůže předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, aniž by je vůbec provedl; navíc pokud nebude konkrétní důkaz proveden, je třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč takovýto důkaz nebyl proveden (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2008, č.j. 8 Afs 81/2007 – 42, přístupný na www.nssoud.cz, rozsudek Krajského soudu v Plzni, č.j. 30 Ca 179/2002 – 60 a

rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26.6.2003, č.j. 22 Ca 421/2002 - 35). Odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného neobsahuje žádnou úvahu, na jejímž základě byly vybrány konkrétní dva svědkové z osmi navržených, a není ani uvedeno, proč ostatní svědecké výpovědi nebyly provedeny.

Ve smyslu ust. § 8 odst. 1 daňového řádu platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy; správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo. Ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí je tvrzeno, že byly hodnoceny výsledky obou vyslechnutých svědků, konkrétně zůstala bez hodnocení výpověď svědka Ing. M. P. Shora vytčené vady představují podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; zároveň se jedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, spočívající v nedostatku jeho důvodů.

Výpověď svědka Ing. M. P. je hodnocena pouze tak, že vymezení času, po nějž žalobce s dárkyní bydleli ve společné domácnosti, se liší od výpovědi svědkyně U. Navíc ani tento závěr není přesný, oba svědkové uvádí počátek společného soužití žalobce a dárkyně „asi od roku 2005“ a „nevím přesně, přibližně od roku 2004“, což vzhledem k proběhlému času od počátku vedení společné domácnosti do dne výsledku svědků nemusí znamenat příliš velký rozpor (pokud vůbec nějaký) a v případě data ukončení vedení společné domácnosti se výpovědi svědků nevyklučují. Svědkyně L. U. uvedla, že společná domácnost měla být vedena do půli května 2010 a svědek Ing. M. P. uvedl, že ještě o velikonočních 2010 žalobce s dárkyní vedli společnou domácnost. Jak bylo shora již uvedeno, správce daně, či žalovaný nezjistili ani tvrzení daňového subjektu – žalobce, týkající se ukončení společného soužití žalobce s dárkyní (viz ust. § 93 odst. 1 věta druhá daňového řádu). Svědkyně L. U. vypovídala ve prospěch žalobce, výpověď Ing. M. P. nelze označit jako svědčící v neprospěch žalobce a ani ji nelze hodnotit jako výslovně rozpornou s výpovědí svědkyně L. U.

Námitku žalobce o nepřípustné selekci navržených důkazů soud shledal důvodnou, neboť žalovaný skutečně bez bližšího odůvodnění provedl jen některé žalobcem navržené důkazy, další žalobcem navržené důkazy i přes pochybnosti neprovedl a v žalobou napadeném rozhodnutí se k důvodům, které ho k neprovedení těchto důkazů vedly, vůbec nevyjádřil.

V souvislosti s provedeným dokazováním shledal soud v postupu žalovaného porušení § 115 odst. 2 daňového řádu.

Podle § 115 odst. 2 daňového řádu provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele.

Dané ustanovení zakotvuje povinnost odvolacího orgánu seznámit odvolatele se skutečnostmi nově zjištěnými v rámci provedení dokazování a poskytnout mu lhůtu k vyjádření k nově zjištěným skutečnostem. Z tohoto ustanovení vyplývá povinnost

odvolacího orgánu seznámit daňový subjekt nejen s tím, jaké důkazní prostředky byly provedeny, ale zároveň s tím, které z nich osvědčil jako důkazy, tedy se svými závěry, které z provedených důkazů dovozuje. Odvolací orgán tak daňový subjekt předběžně seznamuje s odůvodněním pozdějšího rozhodnutí. Seznámení musí být provedeno jasně, srozumitelně a především konkrétně. Musí obsahovat nejen uvedení konkrétních provedených důkazů, ale především jejich hodnocení, která z nich jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti lze dovodit pro zjištění skutkového stavu.

Žalovaný nepostupoval v souladu s § 115 odst. 2 daňového řádu, neboť žalobce neseznámil s výsledky provedení dokazování a neposkytl mu potřebnou lhůtu k vyjádření se k těmto důkazním prostředkům. Žalovaný tím řízení zatížil vadou mající vliv na zákonost žalobou napadeného rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně shledal žalobcovy námitky důvodnými, rozhodnutí žalovaného postupem podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc v souladu s § 78 odst. 4 vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

V.

Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova zástupce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s.ř.s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, v souladu s čl. II vyhlášky č. 486/2012 ve znění zákona č. 399/2010 Sb. (advokátní tarif), v tomto případě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 2 100 Kč, dva režijní paušály ve výši 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 4 800 Kč. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 7 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16.9.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu